

AKTIVNOSTI NAŠIH VRTCEV IN ŠOL

OŠ Rače - VRTEC RAČE

V vrtcu je zelo zanimivo

Pozdravljeni!

Čas hitro beži in spet smo tukaj z našimi novicami in utrinki iz vrtca. V času, ko se nismo oglasili, se je namreč pri nas znova dogajalo veliko zanimivega.

Izvajali smo pravljичne urice za otroke II. starostnega obdobja, ki sta jih vodili vzgojiteljici Vesna Savnik in Jasmina Ogrizek, potekale pa so v času govorilnih ur.

OŠ Rače nam je letos ponovno vsak teden omogočila uro telovadbe v športni dvorani, ki smo jo vsak torek med 10. in 11. uro z veseljem uporabljali, si razgibali telo in se naužili velikega prostora z zanimivimi rekviziti.

V mesecu marcu smo v vrtec povabili starše in jim z veseljem pokazali, kaj vse znamo zapeti in zaplesati. Mislim, da smo jih lepo presenetili s svojo ustvarjalnostjo in znanjem.

Naš vrtec se je 17. aprila z veseljem priključil vseslovenski čistilni akciji "Očistimo Slovenijo v enem dnevu". Na sobotno jutro smo se v lepem številu zbrali pred vrtcem – zaposleni ter naši malčki in njihovi starši, ki so nam z obilico dobre volje pomagali očistiti okolico vrtca.

Naš najmlajši udeleženec čistilne akcije

Po končanem delu smo se skupaj posladkali, otrokom pa podarili skromna darilca in posebne medalje: "PRIJATELJI NARAVE".

8. maja smo se, skupaj z otroki in starši, zjutraj odpravili na izlet v živalski vrt Ljubljana. Tam smo si ogledali veliko različnih vrst živali. Otroci so kljub slabšemu vremenu v živalskem vrtu uživali, saj je bil ogled voden in so se lahko nekaterih živali tudi dotaknili (kraljevega pitona, agame, kunca, grlice, tenreka).

Pomembno je bilo predvsem to, da so otroci aktivno preživeli cel dan s svojimi starši, vzgojiteljicami in prijatelji. Večina otrok se je ta dan prvič peljala z vlakom, kar je bilo za njih posebno doživetje.

Naši "mini maturanti" so se predstavili s svojo himno v soboto, 15. maja, na OŠ Rače. Kot do sedaj že nekaj let, so v spomin prejeli svojo najljubšo risbo, uokvirjeno, v

Nastopu "mini maturantov" je sledil pohod "treh generacij" po krajinskem parku do lovskega doma in nazaj. Pohoda smo se zaradi slabega vremena udeležili le najbolj vztrajni, ki nam dež ni predstavljal prevelike ovire.

Nekaj pohvalnih besed je potrebno nameniti tudi našim malim pevcem iz pevskega zborčka "Smehec", ki je nastopil na 10. reviji pevskih zborov občine Rače-Fram, ki je bila letos v Framu. Ponosno, veselo in lepo kot slavčki so zapeli tri pesmi ter si zaslužili zares gromek aplavz.

Ob koncu pa naj z vami delim še razveseljiv podatek o povečanem vpisu otrok v vrtec Rače. Starši so namreč na aprilskem vpisu za novo šolsko leto vpisali veliko število novincev (59), zaradi česar so obstoječe kapacitete našega vrtca postale premajhne za vse malčke, ki bodo s septembrom potrebovali predšolsko varstvo in vzgojo. Na predlog vodstva šole in po dogovoru z občino se bosta tako s šolskim letom 2010/11 skupini najstarejših otrok predčasno preselili v šolske prostore. Upamo, da se bomo kljub temu veliko srečevali in še naprej dobro sodelovali, saj bodo malčki starejše prijatelje zelo pogrešali.

Z ozirom na navedeno bodo v stavbi vrtca z novim

šolskim letom 3 skupine I. starostnega obdobja (do 3 let) in 2 skupini II. starostnega obdobja (otroci v starosti od 3 do 4 let), preostali 2 skupini II. starostnega obdobja (otroci v starosti od 4 do 5 let) pa bosta gostovali v šolski stavbi in verjamem, da se bodo otroci tam prav imenitno počutili. Takšnečasne rešitve reševanja prostorske stiske smo veseli predvsem zato, ker je s tem dana možnost vključitve v vrtec velikemu številu otrok, ki bi sicer ostali brez varstva ali bi tega morali poiskati drugje.

Seveda pa vsi otroci, starši in zaposleni komaj čakamo, da se letos resnično začne udeleževati projekt izgradnje novega vrtca, ki ga vsi nestrpnost pričakujemo.

*Jolanda BOROVIK,
vzgojiteljica*

OŠ Fram - VRTEC FRAM

Prisrčen pozdrav iz vrtca na šoli

Javljamo se sredi cvetoče pomladi in sporočamo, da smo mesec marec v vrtcu na šoli posvetili družini in njenim vrednotam.

V ta namen smo za starše in otroke v skupinah Zvezdic in Sončkov pripravili Pedenjsrečanje, kjer so se starši in otroci, po uvodnem pozdravu in petju pesmic o Pedenjpedu, razdelili v koticke. Na mizah so jih čakali različni materiali in napisane naloge za ustvarjanje. V dramskem koticu so morali starši skupaj z otroki napisati scenarij za lutkovno predstavo. Istočasno so morali otroke besedilo tudi naučiti. V lutkovnem koticu so izdelovali lutke za predstavo z naslovom *Pedenjped z mamico in očkom na pomladnem travniku*. Izdelavo lutk so morali prilagoditi scenariju v dramskem koticu. V plesnem koticu so starši in otroci imeli pripravljen CD s posneto glasbo in zgodbo, preko katere so otroke naučili plesne motive na plesno temo z naslovom *Nagajivi Pedenjped*. V likovnem koticu so otroci slikali na tapetni papir in skupaj s starši pripravili sceno za »pedenjskihišico«.

Pedenjsrečanje je poskrbelo za obilico ustvarjalnega navdiha

Po približno tridesetih minutah smo se združili in vsaka skupina je predstavila svojo aktivnost v posameznih koticah.

Pedenjhišica (scena) in lutke so bile izdelane, otroci so znali besedilo za lutkovno predstavo, otroci v plesnem koticu so nam doživeto zaplesali.

Mamice, očki, vzgojitelji in otroci smo lepo sodelovali. Vsi skupaj smo poskrbeli za lepo in nepozabno srečanje.

Zdenka BRODEJ KURBOS

OSNOVNA ŠOLA RAČE

Obiskali so nas naši nekdanji učenci - jubilanti

Pred stosedemtridesetimi leti, natančneje 16. junija 1873, je bila v Račah slovesno odprta enorazredna ljudska šola. Največ zaslug za otvoritev šole je imel tedanji župan in član krajevnega šolskega sveta Franc Bothe, ki je na lastne stroške opremil učilnico v svoji hiši. Ob tej priliki so zapisali, da je bilo tedaj v Račah 106 šoloobveznih otrok. Ker je bila učilnica kmalu pretesna, so od leta 1880 poučevali v graščini. Kasneje, leta 1885, je dobila šola lasten dom in sicer v hiši s hišno številko 58, dokler niso 1893. leta postavili novega enonadstropnega šolskega poslopja na kraju, kjer je šola še danes. Iz uradnih dokumentov tistega časa je razvidno, da je navkljub nemškemu nazivu šole pouk potekal v slovenščini, ocene pa so bile opisne. Predmetnik je obsegal verouk, čitanje, pisanje, učni jezik (slovenščina), drugi deželni jezik (nemščina), računanje in oblikovanje, prirodopisje, prirodoslovje, zemljepis in zgodovino, risanje, petje, telovadbo in ženska ročna dela. Ocenjevala sta se tudi pridnost in vedenje.

Po končani prvi svetovni vojni so sledile pogoste spremembe, s katerimi so želeli izboljšati kakovost šolskega dela. Leta 1927 je dobila šola v Račah četrti razred; štirirazrednica je ostala vse do leta 1937. Med okupacijo je pouk potekal zgolj v nemščini. Po koncu druge svetovne vojne se je pouk ponovno pričel (24. maja 1945).

Oktober 1952 je bila v Račah ustanovljena nižja gimnazija, ki je v prvem šolskem letu vpisala 204 dijake. Pet let kasneje je bila nižja gimnazija ukinjena z reformo, ki je uzakonila obvezno osemletno osnovno šolo. Zaradi omejenega prostora je pouk po novem programu potekal na treh lokacijah, zato je bila dograditev prizidka s šestimi učilnicami, leta 1961, velik dosežek za krajanje.

Dograditve nove šole pa v šolskih klopih niso dočakali učenci, rojeni leta 1945, ki so šolanje zaključili leta 1960 in bili zadnji, ki so obiskovali še nižjo gimnazijo v Račah. In ravno ta generacija se je letos odločila organizirati srečanje ob 50. obletnici zaključka osnovne šole. Srečanja takšne vrste niso ravno pogosta, zato pa upravičeno deležna toliko večje pozornosti. Nekdanji sošolci, sedaj seveda že zreli gospodje in gospe, so se dogovorili, da obletnica ne bo samo družabno srečanje v izbranem lokalu, ampak dogodek s širšo, bogatejšo vsebino. Izrazili so željo po ogledu Osnovne šole Rače, ki so jo nekoč obiskovali, bližnjega gradu in pripravi kratke kulturne prireditve v tamkajšnji Beli dvorani.

Člana organizacijskega odbora, Slavica Klavž in Anton Planjšek (pri organizaciji srečanja je sicer sodelovala še Ana Vihar), sta mi na prvem srečanju zaupala, da se bodo z nekaterimi nekdanjimi sošolci srečali prvič po petdesetih letih, zato se bodo morali verjetno predstaviti, ko si bodo segli v roke. Ob tej priliki sta povedala še, da si zelo želijo ogledati šolske prostore in se prepustiti spominu, ki bi jih vsaj za nekaj trenutkov ponesel v davne čase, ko so skupaj »gulili« šolske klopi. Prav tako sta želela, da jih na srečanju pozdravim in nekaj povem o zgodovini šole ter razvoju šolstva v tem delu občine. Z veseljem sem sprejel njihovo pobudo in hitro smo se dogovorili vse potrebno glede organizacije obiska na šoli.

Napovedanega dne, natančneje 7. maja 2010 ob 17. uri, smo se zbrali v spodnji avli naše šole. Ta dan se mi je zdela šolska stavba na Grajskem trgu 1 v Račah še lepša kot po navadi, kajti slovesno urejeni povabljeni so jo naredili posebej pomembno in praznično. Da ne pozabim: tistega dne so se že uro prej zbrali pred nekdanjo stavbo nižje gimnazije, kjer je sedaj trgovina z gradbenim materialom Kmetijske zadruge Rače. Tam so se tudi fotografirali in spoznali, kdo je kdo in koga ni zraven. Kot že navedeno, smo se uro za tem pozdravili v šoli. Po uvodnem izreku dobrodošlice sem jim predstavil kratek zgodovinski prerez razvoja šolstva v Račah in sosednji Podovi, omenil nekatere znamenite učitelje in prelomne zgodovinske dogodke.

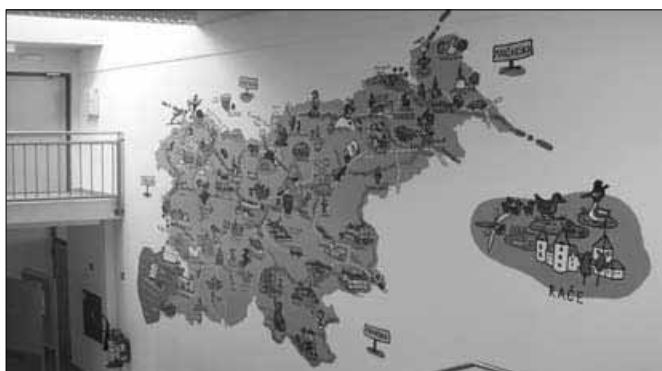
Nato smo si ogledali zbirke razstavljenih eksponatov na šolskih hodnikih. Najprej smo pozornost posvetili zbirki *Rimljani v Račah*, v kateri so zbrani predmeti z arheoloških najdišč v okolici naselij našega dela občine. Med zanimivimi razstavljenimi predmeti so tudi rimski kovanci, bronasti kipec boga trgovine Merkurja ter mnogi obrtni izdelki iz vsakdanje uporabe. Zbirko smo, s pomočjo donacije občine, pred leti odkupili od zbiralca in raziskovalca, danes žal že pokojnega, Franca Pajtlerja. Na zbirko smo zelo ponosni in nam je v veliko pomoč pri načrtovanju pedagoškega dela. Cenjeni gostje so si z zanimanjem ogledovali tudi zbirko *Naši kraji na starih razglednicah*, ki na kronološko zelo zanimiv način

prikazuje razvoj naših naselij.

V zaključnem delu obiska smo se sprehodili do naše nove športne dvorane, kjer smo si najprej ogledali veliko stensko poslikavo Slovenije z vrisanimi znamenitostmi.

Prisotni so bili navdušeni nad videnim in so živo komentirali obliko in vsebino zemljevida.

Nekateri so si z velikim zanimanjem ogledali stalno razstavo fotografij *Razvoj športa v Račah*, ki je postavljena na hodniku galerije pri telovadnici. Z zanimanjem so prepoznali nekdanja prizorišča tekmovanj in športnike. Kmalu so nas otroški glasovi privabili na tribune dvorane, kjer smo spremljali rokometni trening deklic naše in sosednje šole. Ura pogovora in ogleda šole je prehitro minila, saj je pred njo že čakala Slavica Klavž, ki je v nadaljevanju programa goste popeljala na grajsko dvorišče, jim razkazala grad in jih seznanila z njegovo bogato zgodovino.

Srečanje sošolcev po tolikih letih je še dokaz več, da so prijateljstva in znanstva, ki so se rodila v otroških in šolskih letih, lahko zelo pristna in trdna, navkljub prahu in pajčevini, ki sta se desetletja nabirala na njih. Srečanje, ki sem ga opisal, naj bo hkrati namig in vzpodbuda mnogim generacijam učencev naše in drugih šol, da tudi sami obudijo lepo tradicijo srečevanja, vsaj ob okroglih obletnicah.

Za tiste, ki morda razmišljate o organizaciji srečanj, pa se tega zaradi pomanjkanja podatkov o nekdanjih sošolcih ne upate lotiti, zato še namig: v našem šolskem arhivu hranimo poimenske podatke učencev po razredih za mnoga leta nazaj in vam pri tem ponujamo roko pomoči, zato vabljeni!

Jožef JURIČ,
ravnatelj OŠ Rače

Red je vedno pas pripet

Mnogi starši se ne zavedajo, kaj vse se lahko zgodi otrokom, če se vozijo v avtomobilu brez uporabe varnostnega pasu ter na običajnih sedežih.

Vsaka vožnja z avtomobilom je za otroka posebno doživetje. Med vožnjo spoznava okolico, promet in sprejema navade in vzorce ravnanja voznika. Vse to so razlogi, čemu mora biti vsaka vožnja tudi zaradi teh dodatnih okoliščin varna. Dosledna in pravilna uporaba varnostnih pasov in sedežev oblikuje navado in zavest, da je treba nenehno skrbeti za lastno varnost in varnost drugih. Akcija temelji na pozitivnih sporočilih in dobrem zgledu.

V letošnjem šolskem letu že tretje leto zapored sodelujemo v mednarodnem projektu »Red je vedno pas pripet«.

Cilji našega projekta so bili:

- redna in pravilna uporaba varnostnega pasu pri vseh udeležencih vožnje in uporaba varnostnih sedežev,
- seznanjanje s posledicami, ki nastanejo ob prometnih nesrečah, kjer udeleženci v avtomobilu niso ustrezno zavarovani,
- poznavanje vrst in pravilna namestitvev otroških varnostnih sedežev,
- navajanje otrok na dosledno uporabo varnostnih sedežev in varnostnih pasov,
- aktivno sodelovanje staršev v projektu.

Ker smo v tem projektu že »stari mački«, imamo tako pozitivne kot negativne izkušnje. Letos smo izvedbo projekta načrtovali malo drugače. Zdelo se nam je zelo pomembno, da v čim večji meri vključimo v sam projekt tudi starše.

Že na prvem roditeljskem sestanku smo staršem predstavili cilje omenjenega projekta. Pridružil se nam je tudi policist, ki je staršem še bolj nazorno in s strani zakona predstavil pomen varne vožnje v avtomobilu.

Policist se nam je pridružil tudi v razredu. Z otroki se je pogovarjal o pomenu varnosti v prometu (o varnosti pešcev in tudi potnikov v avtomobilu). Nato smo skupaj prehodili varne poti v okolici šole.

Sledila je izvedba načrtovanega dela in sicer projektni teden z delovnim naslovom RED JE VEDNO PAS PRIPET. Vsak dan v projektne tednu je bil po svoje pester, zanimiv, predvsem pa poln novih koristnih informacij. Z otroki smo spoznali različne vrste otroških avtomobilskih sedežev in ugotovili, kateri sedež je najbolj primeren za določeno starost otroka. Otroci so bili skozi ves teden nadvse ustvarjalni (risanje in pisanje knjig o varni vožnji itd.), predvsem pa so s pomočjo maskote Pasavček usvojili vsa potrebna znanja v zvezi s pravilno uporabo varnostnih pasov in sedežev.

Vsi, ki smo bili vključeni v ta projekt (vključno s starši), smo z izpeljanim delom zelo zadovoljni. Otroci so dojeli pomen glavnega cilja: **varna vožnja v avtu**.

Projekt smo končali 11. marca 2010, z zaključno prireditvijo Pasavček, ki smo jo že drugič izvedli kot občinsko prireditev.

Knjige, ki so jih ustvarili otroci v projektnem tednu

Na prireditve smo povabili župana Branka Ledineka, predstavnika PP Rače, otroke in starše iz OŠ Fram (v projekt so bili vključeni tretji in peti razredi ter oddelek vrtca Fram) ter Saša Kraglja, znanega motokrosista iz naše soseske. Vsi povabljeni gosti so spregovorili nekaj besed na temo tega projekta.

Sašo Kragelj na obisku

Po zaključku programa so se starši in otroci pridružili predstavnikom Sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu in jim prisluhnili. Otroci so preizkušali varnostne sedeže in se zabavali z maskoto Pasavček.

Otroci preizkušajo varnostne sedeže

Pozdrav Pasavčka na naši prireditvi

In na koncu še Pasavčkov pozdrav: »RED JE VEDNO PAS PRIPET, se vidimo naslednje leto!«

Nina BREZNER in Brigita VOGA

Zimska šola v naravi

Učenke in učenci obeh 7. razredov smo imeli letos možnost doživeti pravo zimo in šolo v naravi. Od 8. do 12. marca smo namreč bili v vasici Vojsko nad Idrijo, kjer smo se učili alpskega smučanja.

Na začetku šolskega leta nas je ta pozen zimski datum nekoliko skrbel, vendar nam je vreme marca prineslo toliko snega, kot ga že dolgo nismo videli. Doživeli smo pravi snežni metež, veter pa je pihal tako močno, da so na Primorskem, kamor Vojsko tudi spada, zaradi alarma rdeče barve zaprli šole in vrtce. Sneg je neslo čisto vodoravno in brez smučarskih očal sploh nisi mogel gledati. Tisti dan nismo mogli smučati, druge dneve pa smo pridno vadili. Med učenci je bilo kar 30 začetnikov in 11 smučarjev. Z veliko volje, truda in potrpežljivosti se je 27 učencev naučilo osnov smučarskih veščin in vožnje z vlečnico, kar je čudovit uspeh. Kdor tega ni preizkusil, ne more vedeti, kako lep je občutek, ko ne hodiš več v breg, ampak se pelješ z vlečnico in smučaš navzdol.

Zraven tega so učenci spoznali še hojo in tek na smučeh, različne padce na vse strani in veliko snega čisto od blizu.

Ker imajo na domu v Vojskem tudi različne živali, smo seveda spoznali tudi te: od mrgolečih ličink hrošča mokarja, ptic zebrič, skakačev (podobni podganam), kar nekaj želv, do množice paličnjakov. Osupnili smo, ko smo videli, kako spretno se vodna želva, ki smo jo dali na suho na hrbet, obrne; to stori tako, da spodvije vrat in sprednjo tačko ter se prevali nazaj na trebuh.

Merili smo temperaturo zraka, snega, spoznali pomen seizmološke postaje. Sedaj vemo tudi, kako nastajajo potresi in kako se izmeri njihova moč. Učili smo se izdelovati še čudovite idrijske čipke, ki slovijo daleč okoli. Oči smo imeli na pecljih, ko smo občudovali, kako so učiteljici Poloni leteli prsti pri klekljanju posebnega vzorčka čipke. Veliko smo se tudi nasmejali eden drugemu, predvsem ob večernem igranju šaljevih iger. Ugotavljali smo, da bi morali imeti takšnih večerov več, saj so zelo prijetni.

Nekega dopoldneva smo si sami pripravili kosilo, saj smo izdelali kar 300 idrijskih žlikrofov, ki so bili odlično narejeni in zelo okusni.

Vsak večer smo šli tudi na krajše ali daljše pohode, ki so koristili našemu duhu in telesu. Teden je bil hitro pri kraju in potrdil se je rek, da lepe stvari (pre)hitro minejo.

Menim, da so naši sedmošolci v šoli v naravi uživali, ob tem pa se tudi veliko naučili - ne samo smučanja. Doživeli so namreč petdnevno življenje s sošolci in učitelji, brez staršev. Morali so samostojno poskrbeti za urejenost sob, za lepo postreženo hrano, za počiščeno jedilnico. Sami so iskali rokavice, kape, copate. Sami so se obuvali v nerodne pancerce (le tu in tam jim je bilo potrebno pomagati, ker so bila obušala pretrda), nosili čelade, očala, smuči in palice. Pri padcih so se morali sami pobirati, le redkim je bilo potrebno malo pomagati. Morali so se podrežati nekaterim pravilom in se prilagajati sošolcem. V veliki meri pa so se navajali premagovati določene napore, za kar doma skoraj nimajo možnosti. Za vse to je bilo potrebno veliko volje in potrpljenja. Vendar: prav vsi sedmošolci so se izkazali.

Učitelji verjamemo, da so od te šole v naravi ogromno odnesli, vsekakor pa veliko več, kot bi jim lahko dala samo delo in pouk v osnovni šoli v Račah. Zaradi vsega tega nam ni žal časa, truda in napora, ki smo ga vložili, da je šola v naravi potekala tako, kot bi naj.

Tudi za spremljevalce - Tino Ištvan, Boštjana Škreblina in avtorico prispevka - je to bila zanimiva in lepa delovna izkušnja.

Zapisala: Jelka TRANTURA

Zaključek projekta »Berimo skupaj«

*Pravljice, ki so mi jih pripovedovali v otroštvu,
imajo globlji pomen kakor resnice, katerih me je naučilo življenje.*

(F. Schiller)

V času, ko smo od jutranjega prebujenja do nočnega odhoda na spanje neprestano obdani z vsakodnevnimi besedili, bralne sposobnosti ne moremo šteti za razkošje, ki si ga lahko privoščijo samo izobraženi posamezniki. Prav nasprotno, ves čas se moramo zavedati, da je branje nujno potrebno za človekovo smiselno preživetje v svetu neomejene besedilne ponudbe, saj je hkrati tudi učinkovito orodje moči. Dobro razvita bralna sposobnost namreč omogoča prosti pristop do različnih podatkov oziroma do vsega znanja, od raznih oblik leposlovja pa vse do sposobnosti obrambe pred manipulacijo z raznimi besedili. Prispeva tudi k razvoju drugih jezikovnih zmožnosti, ki omogočajo uspešnejše in kakovostnejše življenje.

Branje je zapleten proces, s katerim se otroci srečajo že zelo zgodaj. Pri branju sodelujejo različni miselni procesi, od katerih je odvisno, kako hitro in uspešno se bo otrok naučil brati. Na razvoj branja pomembno vplivajo tudi drugi dejavniki, ki izhajajo iz otrokovega okolja. Zato smo v okviru projekta *Berimo skupaj* s starši in generacijo otrok v šolskih letih 2007/8, 2008/9 in 2009/10 spodbujali branje, razvijali domišljijo in doživljali svet pravljic ter ustvarjali na delavnicah. Otroci pa so ob tem razvijali bralne in govorne veščine. Zahvala vsem staršem, ki so se aktivno vključili v ta projekt, saj so bili na vseh delavnicah aktivni sodelavci, nas presenečali z ročnimi in gibalnimi spretnostmi, poznavanjem naravoslovja in še bi lahko naštevale. Nepozabna je delavnica, ki so jo pripravili in organizirali prav oni. Za vse nas, prisotne, so pripravili lutkovno igrico, ki so jo sami režirali, izdelali lutke in za nameček še profesionalno odigrali zanimivo pravljico.

Med vsemi dejavnostmi, ki smo jih izvajali skupaj, pa je najpomembnejša ta, da otroci sami, brez prisile, posegajo po knjigah. Vedo, da nas knjige popeljejo v najbolj nore pustolovščine, nas pomirijo, kratkočasijo, nam odgovorijo na največ vprašanj. Samo knjigo odpremo in ne da bi se nam bilo treba premikati, odpotujemo v čisto neznani svet. Med kralje, čarovnike. In še marsikam.

Ko otrok osvoji bralno tehniko in začne uživati v branju, se zdi, da nas ne potrebuje več. Toda še vedno mu berimo za lahko noč. Otrok ne uživa le ob branju, srečen je, ker smo z njim. Ste že kdaj videli otroka, ki si ne želi vsak večer pred spanjem poslušati vznemirljive pravljice, ki mu jih berejo starši, dedek ali babica, teta, sestra, brat?

Naj bo branje družinski dogodek, obred, h kateremu sedemo s knjigo v roki vsi člani družine in se za nekaj časa izgubimo v intimnosti. Vsak zase, vsak s svojo zgodbo pred seboj, pa vendar bomo zelo, zelo blizu drug drugega.

In za zaključek še foto utrinki z delavnice ob zaključku projekta:

Projektni tim:
Kristina MILEC, Metka PRISTOVNIK in
Anita VOGRIN

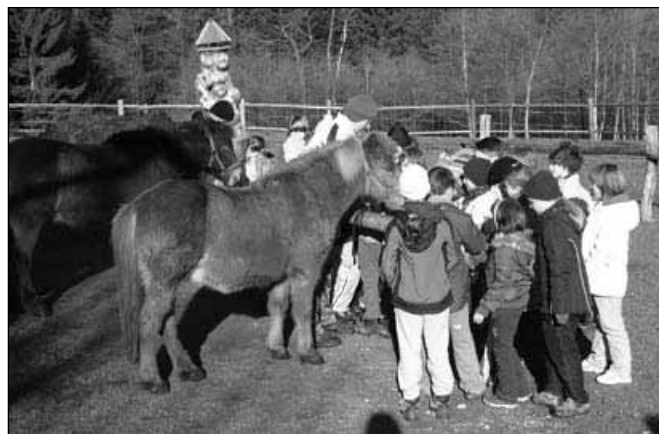
Šola v naravi za tretješolce

Prve dni aprila smo se s tretješolci odpravili v šolo v naravi. Naš cilj je bil Dom Škorpipjon na Duhu na Ostrem vrhu.

Šola v naravi je trajala le tri dni, a smo v tem času naredili in doživeli zelo veliko. Spoznali smo okolico doma in se sprehodili po delu avstrijske meje. Uživali smo v ježi konjev in jih pomagali očistiti. Naučili smo se pravilno streljati z lokom. Videli smo, kaj vse je mogoče najti ob potoku, kjer smo z lopatkami in golimi rokami iskali živali in rastline.

»Poglej, našel sem pijavko!«

»A tega bomo jahali?«

Ob domu smo spoznali življenje netopirjev in netopirja tudi izdelali. Veliko zanimanja so vzbudile makete planetov, ki smo jih lahko opazili v okolici doma. Poleg vsega tega smo imeli še obilico časa za razne igre, kot so nogomet, košarka, kvizi in druženje s prijatelji.

Vsako večer smo se utrujeni zbrali v veliki sobi in si ogledali slovenski film, po njem pa v trenutku utonili v prijeten spanec.

Vsi smo zelo uživali, saj se je za vsakega našlo kaj zanimivega. Na tako prijeten način smo spoznali delček naše narave, naučili smo se skrbeti zase in pri tem pokazali dobršno mero samostojnosti.

Pa zaključimo z besedami otrok: »Kdaj gremo spet v šolo v naravi? Bilo je tako 'fajn'!«

Anita VOGRIN, Kristina MILEC in
Anita GOLAVŠEK